

**GEORGETA
BLENDEA ZAMFIR**
inefabila trăire

p o e z i e

 CORRECTBooks

Georgeta BLENDEA ZAMFIR

INEFABILA TRĂIRE

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-900-8

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

<i>Capitolul I Deschideți magicul portal dacic</i>	2
Noi, dacii.....	3
Geto-Dacii nu erau barbari	5
Moșul meu era neam de Șiş	6
Învolburata iarnă din Ardeal.....	7
Dacii interziși în istorie, 1000 de ani	8
Deschideți magicul portal dacic	10
Rugăciune pentru Mihai Eminescu	11
La daci, Crăciun era un zeu al soarelui.....	12
Zalmoxis, primul legiutor al dacilor	14
Misterul lupilor	15
Plăcuțele de aur de la Sinaia.....	16
Lupoaica și Romulu și Remus.....	18
Regina Tomiris.....	20
Lancelot.....	22
Îl iubesc pe Darie Magheru.....	24
<i>Capitolul al II-lea Immurile Brașovului</i>	25
Brașov 7.04.....	26
Brașov 8.04	27
Brașov 10.04.....	28
Brașov 11.04.....	29
Brașov 12.04	30
Brașov 13.04	31
Brașov 14.04.....	32
Brașov 15.04	33
Brașov 16.04.....	34
Brașov 18. 04	35
Brașov 19.04.....	36
Brașov 20.04.....	37
Brașov 23.04	38
Brașov 1.05.....	39
Brasov 15.05.....	40
Brașov 5.05	41

Braşov 7.07.	42
Cu Ramona, de 8 martie, în centrul Braşovului	43
Toamnă Braşoveană	44
Toamnă Braşoveană	45
Toamnă Braşoveană	46
Toamnă Braşoveană	47
Toamnă Braşoveană	48
<i>Capitolul al III-lea Inefabila trăire</i>	<i>49</i>
E o taină de suflet	50
O simţire aleasă.....	51
Sunetul vocii tale	52
Cavalerul meu din vis	53
Picuri de ploaie.....	54
Dar de Crăciun	55
Zile de Crăciun.....	56
Mărul Dorinţei	57
O aură de tristeţe	58
DURERE	59
La tine nu vreau să mă gândesc	60
De dragoste	61
Floarea soarelui	62
Cântecul serii	63
Vară	64
Cântec	65
Vrajă	66
Mă-ntorc.....	67
Astrele nopţii.....	68
Lumină-n cer	69
Înserare.....	70
Regrete	71
Eşti departe	72
Gândul către tine.....	73
Culori de vară.....	74
Vara în floare	75
Cânt de seară	76

Alinare	77
Dor	78
Gând de dimineață	79
Casa din Băneasa	80
Seară în Băneasa	81
Cântecul serii	82
Vis de vară	83
Contemplare	84
Noapte albastră.....	85
Să mă întorc	86
De dragoste 1	87

Dedicație

Dedic această carte iubitei mele nepoate, Ana Maria Zamfir, ce locuiește departe de inima mea, la Londra, cu dorința de a realiza filme după cărțile mele.

Autoarea, Georgeta Blendea Zamfir

Capitolul I
Deschideți magicul portal dacic

Noi, dacii

Cand pământul prinde a cânta
Cu brazii și stejarii-n țara mea
 Ne amintim neconținut
De dacii viteji ce i-am slăvit;
Au trecut în mii și mii de ani
 Au fost în față cu dușmani;
Mai strângem rândurile-un pic
Mai vrem să fim și mari, nu un neam mic
 Ne ridicăm când lumea plânge
 Cu lacrimi amare și de sânge
 Nu mai stăm să ne bucurăm
 Din inimă, noi toți strigăm
 Să fim o nație mai glorioasă
 Din țara dulce și frumoasă;
 Avem o Transilvanie de dor
Toți falnici, mândri de locul lor

 Cu Horia, Cloșca și Crișan
 Ce ne vegheză an de an
 Cu Iancu Jianu tânărul etern
Plecat c-obidă din al său infern;
 Cu munții ei bătuți de geruri
Transilvăneni de aur, acum în ceruri;
 Cu dacii ce au plecat mai când
Ce nu au fost triști și lași nicicând
 Cu aurul din vechea coroană
 Ai eroilor poveștilor în goană
 Să ne întoarcem către ei
Românii nu au fost nicicând mișei
 Au purtat coroana grea
 A nemuririi, povară, stea
 Din daci avem tăria mare
Ce-o să se-ntindă până la soare

E rîndul nostru în istorie
Să bem un strop de glorie

Cu o Moldovă tot aprinsă
De un Ștefan cu glorie nestinsă
De unde curg doine-alintate
Din Basarabia ca-n străinătate
Mai plînge și Muntenia, o țară
De legende, ce ne binecuvîntară;
Vom fi cu dacii noștri-n frunte
Prin marea albastră și poteci de munte;
1000 de ani interziși în istorie
Își cer din morminte dreptul la glorie
Prin urmașii lor însetați de dreptate
De cinste, faimă și însemnătate;
E românul omul care
Se celebrează în istoria mare;
Mai vine Dobrogea cu cer albastru
Să ne aducă povești ca un astru

O preistorie a Daciei care
Ne-o furară fără înălțare
Deschide-om porți de povești
Că e o rugă și o rugăciune
În poporul cel plin de înțelepciune
Cu rădăcini adânci înfipte-n aur
Ce le simțeau zeii Daciei în laur
Ne-au dus ale noastre bogății
Trăgând din oameni, munți și câmpii
Dar dacii ne vorbesc prin sânge
Nu știți până unde putem ajunge
Popor din Zalmoxis, născut
Să te aperi viteaz cu un scut
Al rădăcinilor de aur
Venind din vechiul nost tezaur

Geto-Dacii nu erau barbari

Comorile aurifere, prețioase mesaje
Din timpul cel mare prilej d-ncurajare
Aduc o mireasmă de ample podoabe
Din coifuri și zale, frumoase zăbale;
E timpul de glorie al Daciei Mari
Cu bijutieri măiestriți, pricepuți aurari;
Nu e o țară de barbari cum s-a spus
Din ceruri Zalmoxis ne zice de sus
Dacii bărbi purtau ca zeii solari
De ceea barbari li s-a spus celor mari
Al Daciei Felix trecut ca de vis
Ne duce astăzi spre un alt Paradis
Aducem în față o glorie străbună
Pentru toată suflarea din ginta română

Moșul meu era neam de Șiș

Prin codrii cei verzi, umbroase poteci
Prin Teliu cu Cetățeaua, încet dacă treci
Găsi-vei un neam de daci, neam de Șiș
Urmași bravi ai mărețului Zalmoxis;
Pe Valea cea lungă, frumoasă, tumultoasă
Oameni mici de statură dar viță aleasă
Pastrează în gene trecut de tăceri
Când Dacii cei vajnici nu aveau mângâieri;
E cerul albastru, aplecat pe o coastă
Acolo este cetatea din trecut, adastă
Și oamenii duc gena în vremuri
Ei rămân mici, ai Daciei ramuri
E neamul meu din daci desprins
Și rugul veșnic stă aprins
În inima-mi plină de dor
În timpul nins și trecător

Învolburata iarnă din Ardeal

Zăpada albă călătorind astral
Aduce fulgi hexagonali, decor hibernal
Ca o iubire tainică, venind din cer
Cuprinde trupul dornic în aură de ger
Sărutul aprig pe umeri dulci de țară
Sosește în cale ca o floare rară
Dragostea, o Crăiasă a Zăpezii
Circulă cu sângele în pântecul amiezii
Dintr-un Ardeal venind din moși-strămoși
Colindă inima-n beatitudini roși
Ca o venă albastră de la străbuni
Curge cântarea dragă în oameni buni

Ardealul inimă pulsând în fulgii albi
Coboară din copaci lent, aburi dalbi
Străbate timpul în cămăși ca neaua
Împodobind femeia fermecând zarea
Iubirea toată revărsată din poveste
Ne vine-n suflet ca o aură, ea este
Poarta iernii călătorind în vreme
De nimic în lume nu se teme
O ilustrată minunată este iarna
Aducând povești de la daci cu marama
Străbunii străbăteau aceleași doruri
Ducând pe umeri magia până la nouri

Dacii interziși în istorie, 1000 de ani

*Motto: Dacii și cei care au scris despre ei, de exemplu
Herodot, Iordanes, Strabon, etc, au fost interziși în istorie
1000 de ani*

Și li se tăia capul vorbitorilor despre daci

Și erau șterși din istorie, ce daci;

Care au mirat lumea, au răscolit

În patru vânturi, mulțimile uimite;

A bătut un ceas negru pentru daci

Învolburarea faptelor nu trebuiau

Știute de urmași, o lume nedreaptă

Dar avem urme și avem cunoștințe

Despre vremea Zalmoxiană, plină

De multiple realizări în varii domenii

Și există scrieri, avem documente

Dar acea reținere hidoasă ne oprește

Să relevăm istoria triumfală, Zalmoxiană

A fost vremea înfăptuirilor rămase

În Plăcuțele de la Tărtăria și în Plăcuțele de la Sinaia

Ne înălțăm în ideea mirobolantă

De cunoaștere a dacilor noștri liberi

Și mai găsim documente măiestre,

Nimic nu se pierde sub soare, și noi

Rămânem muți de cât de multe

Sunt despre daci, nu avem interesul

De a cunoaște totul, o lume mirifică

Încântătoare prin vechime, prin

Fascinația vremurilor apuse, și a

Strămoșilor îndepărtati, vrednici de laudă

53 de învățați au fost interziși

1000 de ani, ca să nu se cunoască nimic

Despre daci, dar nu se pot șterge

Urmele de aur din istoria umanității
Ne rămâne doar, să vrem, și să iubim
Arborele încrengat al neamului nostru
Răsărit din solul roditor al trecutului.
Visez la o istorie voluminoasă a tuturor
Întâmplărilor și personalităților ce au
Populat pământul nostru, înainte de Hristos;
Doresc ca fiecare român să știe
Că Zalmoxis a dominat timpul său
Precum Isus domină era noastră
E o iubire imensă dătătoare de speranță
Că nu va mai fi român care să nu creadă
În fascinația Daciei Felix cu miere și lapte

Deschideți magicul portal dacic

Mă roagă cerul să deschid
O poartă prea închisă în trecut
Sunt întru totul de acord
Să mă-nalț în Preistorie
Ca să cânt minunea de bogății
Ca un cufăr cu giuvaeruri din povești
Fiecare față a străbunilor înalți
În aura faptelor de poveste
Se cere povestită și-admirată
În cursul nostru spre viitor
Ca să ne-nțepenim în rădăcini
Și capul să îl ridicăm în nor
E viața noastră-n gene adumbrată
Românii toți sunt bravi
Oriunde ar fi
Doar să cunoască dacicul adevăr
Și ei se vor înălța ca un fulger

Rugăciune pentru Mihai Eminescu

Motto: Eminescu: Fiecare român ar trebui să fie dac

Crăiese mândre, cavaleri
În codrii magici bătuți de poveste
Lacuri sub lună, picuri cu-nfiorări
Un freamăt de codru, frumos tu ești
O aură-n cer, Genarul tot zboară
Din lacrimi să nască vraja sublimă
Eminescu al nostru, a lumii comoară
Născut pentru români, înverșunata patimă

La daci, Crăciun era un zeu al soarelui

Motto: Crăciun, zeu al soarelui cu o crăcană care susținea soarele să nu se prăbușească în ziua de 23 decembrie, ziua cea mai întunecoasă. Cu această ocazie se sărbătorea, dacii jucau și cântau ca să susțină soarele. Și iată Crăciunul se sărbătorește în aceeași perioadă.

Crăciun zeu al soarelui muribund
În ziua de iarnă întunecoasă, ce vechi
Ritual înfiorat de jocuri și cântece;
Costumele făurite măiastru, străluceau
Datină îndepărtată în timpul
Preistoriei Daciei, cât de misterioasă
E perpetuarea în zilele noastre

De sărbătoare, cu Nașterea Domnului
O istorie prea slăvită, ce tainică
Ești și câte mistere ne dezvălui,
Desfășurându-te din ghemul tău de aur;
Să cânte colindele, să strălucească
Hainele populare, cum se întâmpla
Cu mii de ani î.d.h., o urmă
Bătută cu pietre nestemate ale
Amintirilor îndepărtaților strămoși;
Ce ritual magnific, să sprijini soarele
Ca el să nu piară și câți zei erau,
Încoronați cu diademe de aur
În Dacia-Brasov mai sunt și azi
Cununi ce amintesc de împodobirea
A celor zei, ce au străbătut istoria

Urme, ca firele de nisip ce poartă vag
Semnificația vechilor ritualuri,
Nu sau șters din istoria unui popor
Prea mult bătut de vitregiile timpului

Dar a rămas gândul la Zalmoxis,
La nemurire, ca și în spiritul mioritic
De trecere în lumea apropiată cu
Vecinătatea lumii acesteia, vulnerabilă;
Redescoperirea marilor mistere dacice
Va umple o țară care mai are tradiții
Și costume minuta cu însemnele
Scrierii de la Tărtăria, o viitorule,
Îmbogățește-te cu toate ale trecutului
Să cânte inima în noi de fericire
Că suntem ai Daciei Felix, fii

Zalmoxis, primul legiuitor al dacilor

Motto: La 1660 Carolus Lundius, un scriitor de la curtea Suediei a scris cartea: "Zalmosis, primul legiuitor al dacilor". El subîniază faptul că Iordanes a înlocuit cuvântul geți cu goți, din cauză că geții erau interziși în istorie.

Faima dacilor era de necontestat
Daca la 1660 se scria despre ei
Și istoria curgea ca un râu nestăvilit
Ducând în zări albastre, numele
Zeului Zalmoxis, moșul din vechime

Și vine timpul redescoperirii de sub cenușa
Învolburată, a vechilor întâmplări
Dinainte de Hristos, timp de vitejie
Și glorie impetuoasă pentru geți și daci;
Vom purta flamura arhaicului popor
Peste Europa, să curgă cunoștințele
Să nu ne mai ascundem în negura neștinței;
Carolus Lundius a adus în era noastră
Numele lui Zalmoxis, preaslăvit înainte
De Hristos și noi vom vorbi acerb
Despre o lume dispărută în nămol de uitare
Cuvântul get a fost înlocuit cu got
Și astfel faptele goților sunt ale geților